

Arrest

nr. 106 701 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. CLAEYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 november 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 januari 2013.

1.3. Op 20 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Enige tijd voor uw vertrek heeft u zich verloofd met N. (...). Zij is de dochter van M.S. (...), de Secretaris-generaal van de Hoge Raad voor de Vrede. Uw moeder kende zijn vrouw van vroeger wanneer zij nog in Kandahar woonde. Een talib met wie uw moeder opgroeide en die als een broer voor haar is, raakte op de hoogte van de verloving en wilde dat u informatie gaf over het doen en laten van S. (...). U weigerde echter mee te werken. Vanwege deze veiligheidsproblemen en omdat u het zich financieel eigenlijk niet kon veroorloven om met N. (...) te trouwen aangezien haar familie veel rijker en machtiger is dan de uwe besloot u om de verloving te verbreken. Hierdoor had u hun familie-erf geschaad en werd u door hen eveneens bedreigd. Drie dagen voor uw vertrek kreeg u een brief van de taliban waarin stond dat u met hen moest meewerken. U bent dan uit Afghanistan vertrokken. Op 9 november 2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een bankkaart, een brief van de taliban en foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw verloving met de dochter van M.S. (...) zijn immers dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst kan u niet aannemelijk maken waarom uitgerekend u aan de dochter van S. (...) werd uitgehuwelijkt. Zo zegt u zelf dat u een dergelijk huwelijk financieel niet kan dragen omdat u een gewone bankbediende was en zij afkomstig van een machtige familie (CGVS, p. 9). Des te merkwaardiger is het dan dat u een maand later de verloving verbreekt onder meer door het feit dat u financieel in de problemen zou komen (CGVS, p. 9 en 14). Het is geenszins geloofwaardig dat uw ouders u zou uithuwelijken aan de dochter van een dergelijk rijk en machtig man, hoewel zij wisten dat u dit financieel niet kon dragen, waardoor u dan meteen een maand later de verloving moest verbreken. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom uw ouders u dan wel aan N. (...) hebben uitgehuwelijkt, ondanks de verschillen in financiële mogelijkheden tussen u en haar, kan u enkel stellen dat het de zorg van uw ouders was (CGVS, p. 12).

Voorts zegt u dat uw moeder dit huwelijk op poten had gezet omdat zij de vrouw van S. (...) kent (CGVS, p. 5). Wanneer u echter gevraagd wordt op welke manier uw moeder haar dan wel heeft leren kennen kan u louter zeggen dat zijn vrouw, net als uw moeder, ook van Kandahar afkomstig is en dat u denkt dat ze elkaar van daar kennen (CGVS, p. 5). Dit is een weinig overtuigende verklaring voor het feit dat u uitgehuwelijkt werd aan de dochter van een zeer bekend en machtig man in Afghanistan, temeer daar u verklaart niet eens te weten vanwaar in Kandahar de vrouw van S. (...) afkomstig is (CGVS, p. 12).

Verder is ook uw kennis over de beroepsactiviteiten van S. (...), een veelbesproken man in Afghanistan waardoor dan ook verwacht kan worden dat u hiervan op de hoogte bent, te beperkt en zelfs incorrect waardoor nog verder getwijfeld kan worden aan uw verloving met zijn dochter. Zo zegt u dat hij vroeger minister van telecommunicatie was en recent het hoofd van het secretariaat van de Hoge Raad voor de Vrede (CGVS, p. 5) werd. Wanneer u echter gevraagd wordt wat hij effectief doet in die Raad zegt u dat hij als hoofd van het secretariaat verantwoordelijk was voor de administratie en de correspondentie (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt om verder te specificeren zegt u dat u er niet veel van weet (CGVS, p. 13). Dit is zeer opmerkelijk daar uit informatie op het CGVS blijkt dat S. (...) een hoofdrol speelde bij de onderhandelingen tussen de Afghaanse regering en de taliban. Hij blijkt zelfs het enige lid van de Hoge Raad voor de Vrede te zijn die altijd aanwezig is geweest in de geheime en openbare gesprekken tussen de Raad en de taliban. Dat u dit niet weet en integendeel zelfs denkt dat hij instaat voor louter administratieve taken ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verloving met zijn dochter in ernstige mate. Bovendien is het merkwaardig dat u nergens in uw verklaringen vermeldt dat hij naast Secretaris-generaal voor de Hoge Raad voor de Vrede tevens ministerieel adviseur voor president Karzai met betrekking tot binnenlandse veiligheid is, nochtans een hoge functie met een niet geringe verantwoordelijkheid en invloed.

Er dient ook nog gewezen te worden op een incoherentie in uw tijdsbepalingen met betrekking tot uw verloving. Zo zegt u eerst dat u een jaar voor uw vertrek verloofd was met N. (...) (CGVS, p. 6). Wanneer u echter gevraagd wordt naar het jaar en de maand antwoordt u saur 1391 wat overeenkomt met april-mei 2012, wat volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken neerkomt op 3 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (DVZ, vraag 36). Later in het gehoor verklaart u tevens reeds ongeveer anderhalve maand na uw verloving uit Afghanistan te zijn vertrokken (CGVS, p. 11 en 12). Het feit dat u eerst zegt een jaar voor uw vertrek verloofd geweest te zijn met N. (...) terwijl

later in het gehoor blijkt dat dit slechts enkele maanden was doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens dient gewezen te worden op uw verklaringen die u liet optekenen in de vragenlijst van het CGVS. Hieruit blijkt immers dat u enkel uw zogenaamde oom uit Kandahar vreest (vragenlijst CGVS, p. 4). Van de verbreking van de verloving en uw problemen met de familie van S. (...) als gevolg daarvan maakte u voor de DVZ geen melding. Wanneer u hierop gewezen wordt kan u alleen maar stellen dat u kort moest zijn op dat interview, wat geenszins weet te overtuigen. U zegt immers dat het verbreken van een verloving in de Pashtunse gemeenschap zelden voorvalt en ernstige gevolgen kan hebben, tot moord toe (CGVS, p. 13). Het is dus geen bijkomstigheid indien u zegt in een traditionele wraak te zitten met een zeer machtige familie in Afghanistan, waardoor dan ook verwacht kan worden dat u dit reeds op de Dienst Vreemdelingen zou hebben aangehaald.

Wanneer verder gevraagd wordt wat uw ouders vonden van het feit dat u de verloving wilde verbreken geeft u louter mee dat het een beslissing over uw leven was en dat zij dat moesten respecteren (CGVS, p. 14). Dit is geenszins overtuigend gezien u eerder zei dat u vanwege de traditie zelf de beslissing van uw ouders diende te volgen (CGVS, p. 12). Daarenboven gaat de verbreking van uw verloving met N. (...) niet enkel u aan aangezien u hierdoor eveneens uw familie in gevaar bracht. Wanneer u hier vervolgens op gewezen wordt beperkt u zich tot de loutere verklaring dat zij alleen naar u zouden zoeken en dat u zelf uit Afghanistan vertrokken bent.

Bovendien is het eveneens opmerkelijk dat u geen enkel nieuws weet te geven over de situatie waarin uw familie verkeert sinds uw vertrek uit Afghanistan, hoewel hun situatie toch zeer penibel is. In dit verband verklaart u dat wanneer u contact had met uw moeder u niet naar hun situatie kon vragen omdat zij belde met de gsm van iemand anders en deze persoon dan waarschijnlijk bij haar stond (CGVS, p. 6 en 7). Dit is geenszins een afdoende verklaring voor uw gebrek aan enig nieuws over uw familie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden. Uw bankkaart heeft betrekking op uw werk in de Kabul Bank dat evenmin ter discussie staat. De dreigbrief van de taliban is niet in staat de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is. Ook aan de hand van de foto's kan niet zonder meer afgeleid worden dat u verloofd was met de dochter van M.S. (...).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Chaharasiab van de provincie Kaboel. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven

van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u – vermits aan uw verloving geen geloof gehecht kan worden – een alleenstaande jongeman bent met een scholing van 12 jaar en bijkomende opleidingen Engels en informatica (CGVS, p. 3 en 7). Verder verklaart u 5 jaar in de Kabul Bank in de stad Kunduz te hebben gewerkt (CGVS, p. 7). Gezien uw profiel van opgeleide jongeman met 5 jaar beroepservaring mag worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 2 en 3 EVRM en de regels van bewijsvoering dienaangaande, stelt verzoeker dat de opgegeven regels van bewijsvoering eveneens gelden voor de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij het begin van bewijs van het risico in de zin van artikel 2 en 3 EVRM, de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet op basis van documenten levert, met name een brief van de taliban en foto's van zijn verloving, dat op basis van die documenten hij het begin van bewijs leverde van zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, alsook voldoende naar recht het begin van bewijs heeft aangebracht van een reëel risico op een miskening van zijn recht op leven, dan wel een aantasting van zijn fysieke integriteit. Verzoeker poneert dat door het Commissariaat-generaal eenvoudigweg wordt gesteld dat de neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de mening van het Commissariaat-generaal omtrent de vaagheid en onwaarschijnlijkheid van verzoekers relaas. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal niet overging tot onderzoek van de neergelegde documenten, dat er geen enkel onderzoek gedaan wordt naar de authenticiteit, de inhoud en de relevantie van de neergelegde documenten. Verzoeker verwijst naar het arrest Singh vs. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 en stelt dat het een dossier betrof omtrent Aghaanse asielzoekers waarin het Commissariaat-generaal besliste dat aangezien de betrokkenen ongeloofwaardig werden geacht omtrent een bepaald punt, met name hun nationaliteit, hun documenten dewelke zij neerlegden ook dienvolgens zonder enig verder onderzoek werden opzijgeschoven. Na citering van een paragraaf uit het voornoemde arrest, concludeert verzoeker dat het bijgevolg niet volstaat te stellen dat daar zijn relaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd, de neergelegde documenten, zonder enig verder onderzoek, geen afbreuk doen aan deze geloofwaardigheid. Verzoeker meent dat de documenten minstens dienen onderzocht te worden.

2.1.3. Verzoeker meent dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beslist, dient te worden vastgesteld dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van

het vluchtelingenverdrag, dat dient benadrukt te worden dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden, dat hij in zijn land van herkomst verschillende bedreigingen onderging en hij daarnaast eveneens vreest voor zijn leven ingevolge bedreigingen van de familie van zijn ex-verloofde, dat door het verbreken van de verloving hij immers de familie-eer schendt. Verzoeker meent dat hij aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer vanwege eerwraak en bedreigingen door de taliban te vrezan heeft voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, dat uit niets blijkt dat de verwerende partij naar behoren onderzocht heeft of in Afghanistan door de autoriteiten voldoende bescherming wordt gegeven tegen dergelijke dreigingen, dat informatie evenwel aantoonde dat onvoldoende dan wel geen bescherming tegen dergelijke dreigingen wordt geboden, dat gelet op deze feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag.

2.1.4. Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal van mening is dat zijn verklaringen vaag en onwaarschijnlijk zijn en dat hij enkel kan bevestigen dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd en hij verder, spijtig genoeg, geen andere elementen of documenten kan bijbrengen. Verzoeker benadrukt dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij wel degelijk zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd en wijst erop dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld dient te worden met een welbepaalde soepelheid, waarna hij de paragrafen 190 en 197 van het UNHCR Handboek citeert. Het Commissariaat-generaal meent, volgens verzoeker, op basis van het feit dat hij enkele bedenkingen heeft, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker stelt dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en dat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Verzoeker verwijst naar en citeert vervolgens uit een beslissing van '2 oktober van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen' en stelt dat er dus met name wordt benadrukt dat indien er twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's, dat uit al het vorige kan besloten worden dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor zijn leven reëel is.

2.1.5. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, argumenteert verzoeker dat hij afkomstig is uit Kabul, waar de veiligheidssituatie sinds 2009-2010 volgens de verwerende partij merkelijk verbeterd is, dat de verwerende partij, wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, zich slechts beperkt tot gedeeltelijke informatie. Verzoeker stelt dat uit verschillende internationale berichtgevingen blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen beweerd wordt door de verwerende partij, er wel een reëel risico bestaat voor burgers afkomstig uit Kabul om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dienaangaande verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het ambtsbericht van juli 2012 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoeker meent dat er bijgevolg voor hem wel degelijk een ernstig risico is, een risico dat voldoende is om beroep te kunnen doen op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarna hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 55 van 15 juni 2007 waarin wordt gesteld dat *'de hierboven beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus'*. Verzoeker stelt nog dat hij geen afdoende bescherming kan krijgen bij de Afghaanse autoriteiten, dat uit hoger vermeld ambtsbericht blijkt dat de Afghaanse autoriteiten nauwelijks tot niet in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden, waarna verzoeker citeert uit het genoemde ambtsbericht. Vervolgens citeert verzoeker eveneens het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Concluderend stelt verzoeker dat de beslissing van de verwerende partij, gelet op de geciteerde informatie, bijgevolg niet op juiste en draagkrachtige motieven gebaseerd is en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om in hoofddorde de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te staan, en desgevallend hem de subsidiaire bescherming te verlenen en om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing nietig te verklaren indien bijkomend onderzoek vereist is om in onderhavig dossier tot een deugdelijk oordeel te komen.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst dienaangaande naar zijn argumentatie hierna.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst er in eerste instantie op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet of niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.1. Waar verzoeker meent dat hij een begin van bewijs van zijn vrees voor vervolging en van een reëel risico op een miskenning van zijn recht op leven, dan wel een aantasting van zijn fysieke integriteit aanbracht, met name een brief van de taliban en foto's van zijn verloving, gaat hij voorbij aan de terechte motivering van de bestreden beslissing dat de dreigbrief van de taliban niet in staat is de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen, dat dergelijke documenten immers slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen en dat ook aan de hand van de door verzoeker neergelegde foto's niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij verloofd was met de dochter van M.S.. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet met valabele argumenten worden weerlegd zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is.

2.5.2. In zoverre verzoeker de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande betwist met de stelling dat er geen enkel onderzoek gedaan wordt naar de authenticiteit, de inhoud en de relevantie van de neergelegde documenten, wijst de Raad erop dat het niet zo is dat aan de door verzoeker neergelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is. De Raad benadrukt dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals reeds vermeld, *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.5.3. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. De Raad merkt op dat voornoemd arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* werd verzoekers asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Zoals reeds hoger uiteengezet, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* aldus niet het geval is.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging onderneemt om de overige argumentatie in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker betwist de motieven die betrekking hebben op de vage, onwaarschijnlijke en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn verloving met de dochter van M.S., op zijn gebrekkige en incoherente kennis over de beroepsactiviteiten van S., waardoor verder getwijfeld wordt aan zijn verloving met de dochter van S., op de incoherentie in verzoekers tijdsbepalingen met betrekking tot zijn verloving, het niet vermelden van de verbreking van zijn verloving en zijn daaropvolgende problemen met de familie van S. op de Dienst Vreemdelingenzaken, op de weinig overtuigende verklaringen met betrekking tot de reactie van zijn ouders op de verbreking van zijn verloving en op het opmerkelijke feit dat verzoeker geen enkel nieuws weet te geven over de situatie waarin zijn familie verkeert sinds zijn vertrek uit Afghanistan, niet. De loutere stelling dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd en wel degelijk zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, zoals blijkt uit het gehoorverslag, betreft enkel een algemene betwisting van de bevindingen en de conclusies van de commissaris-generaal, doch weerlegt noch ontkracht deze bevindingen.

2.7. Eveneens blijkt uit verzoekers verweer, namelijk dat in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beslist, dient te worden vastgesteld dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat dient benadrukt te worden dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden, dat hij in zijn land van herkomst verschillende bedreigingen onderging en hij daarnaast eveneens vreest voor zijn leven ingevolge bedreigingen van de familie van zijn ex-verloofde, dat door het verbreken van de verloving hij immers de familie-eer schendt en dat hij dan ook aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer vanwege eerwraak en

bedreigingen door de taliban te vrezen heeft voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing en het ontbreken van enige argumentatie omtrent de overige motieven van de bestreden beslissing in het verzoekschrift van verzoeker, blijft de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande overeind en neemt de Raad deze over.

2.8. Waar verzoeker een aantal passages weergeeft uit de proceduregids van het UNHCR om in essentie aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt, dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* niet het geval is.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de proceduregids van het UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.9. Inzake verzoekers argumentatie dat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier en dat indien er twijfel bestaat over bepaalde elementen er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's en zijn verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van '2 oktober', waarin onder meer gesteld wordt dat in geval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolging dat zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over de overige elementen, stelt de Raad vast dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar, zoals reeds gesteld, het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

2.10. In zoverre verzoeker nog argumenteert dat niet blijkt dat de verwerende partij naar behoren onderzocht heeft of in Afghanistan door de autoriteiten voldoende bescherming wordt gegeven tegen dreigingen van de taliban en eerwraak, dat informatie evenwel aan toont dat onvoldoende dan wel geen bescherming tegen dergelijke dreigingen wordt geboden, wijst de Raad erop dat wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld de mogelijkheid tot bescherming van de nationale autoriteiten.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker desbetreffend verwijst naar arrest nr. 55 van 15 juni 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat de *'de hierboven beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus'* benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

2.13. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker redelijkerwijs kan besloten worden dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Kabul.

2.14. Betreffende de veiligheidssituatie in Kabul motiveert de commissaris-generaal dienaangaande als volgt:

"Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de

eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u – vermits aan uw verloving geen geloof gehecht kan worden – een alleenstaande jongeman bent met een scholing van 12 jaar en bijkomende opleidingen Engels en informatica (CGVS, p. 3 en 7). Verder verklaart u 5 jaar in de Kabul Bank in de stad Kunduz te hebben gewerkt (CGVS, p. 7). Gezien uw profiel van opgeleide jongeman met 5 jaar beroepservaring mag worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld.

2.15. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul zou betwisten, hierbij verwijzend naar en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en met betrekking tot bescherming door de Afghaanse nationaliteiten, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoonst dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn. Het aangehaalde ambtsbericht is niet van die aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen en er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring.

2.16. Gelet op voormelde rechtspraak, de richtlijn van het UNHCR en de informatie over de veiligheidstoestand in Kabul stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.17. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.19. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER